

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 10. november 2025

Sag BS-31412/2025-HJR

Ledernes Hovedorganisation som mandatar for A
(advokat Sophie Becher)

mod

DI som mandatar for Unifeeder A/S
(advokat Morten Hyldgaard Schulz)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Aarhus den 5. maj 2025 (BS-5422/2025-ARH) og af Vestre Landsrets 14. afdeling den 2. juni 2025 (BS-23571/2025-VLR).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Jens Kruse Mikkelsen, Lars Apostoli og Kristian Korfits Nielsen.

Påstande

Kærende, Ledernes Hovedorganisation som mandatar for A, har nedlagt påstand om, at sagen henvises til behandling ved Vestre Landsret som 1. instans.

Indkærede, DI som mandatar for Unifeeder A/S, har tilsluttet sig henvisningspåstanden.

Sagsfremstilling

A blev i oktober 2020 ansat som funktionær hos Unifeeder A/S.

Den 9. november 2022 modtog han en bekræftelse på, at han var tildelt en bonus, der kom til udbetaling i fire rater i løbet af 2022 og 2023. Udbetaling af den

fulde fastholdelsesbonus var betinget af, at A var i uopsagt stilling frem til 1. oktober 2023.

Den 13. juni 2023 opsigde A sin stilling til fratræden i august 2023. Som følge af opsigelsen afviste Unifeeder at udbetale 3. og 4. rate til A.

Sagen angår, om A i medfør af funktionærlovens § 17 a, stk. 1, jf. § 21, stk. 1, har krav på at få udbetalt en afpasset andel af den bonus, han ville have fået udbetalt, hvis han havde været ansat i Unifeeder ved bonusperiodens udløb.

Sagen er anlagt ved Retten i Aarhus, der ved kendelse af 5. maj 2025 har henvist sagen til behandling i 1. instans ved Vestre Landsret.

Landsretten har ved kendelse af 2. juni 2025 ophævet byrettens kendelse og hjemvist sagen til behandling ved byretten som 1. instans. I landsrettens begrundelse hedder det:

”Efter retsplejelovens § 226, stk. 1, kan byretten efter anmodning fra en part henvise en sag til behandling ved landsret, hvis sagen er af principiel karakter og har generel betydning for rets anvendelsen og retsudviklingen eller væsentlig samfundsmæssig rækkevidde i øvrigt.

Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, at der efter omstændighederne vil være tale om en skønspregt vurdering, hvor det navnlig må indgå, om sagen efter sin karakter er egnet til at sikre, at domstolsreformens mål vedrørende Højesterets rolle kan sikres, og derfor bør kunne indbringes for Højesteret som 2. instans uden særlig tilladelse. Det fremgår endvidere heraf, at det må tages i betragtning, at retten som alternativ til henvisning kan beslutte, at sagen skal undergives kollegial behandling i byretten.

Det følger af funktionærlovens § 17 a, stk. 1, at såfremt en funktionær, der ifølge aftale eller sædvane delvis vederlægges med tantieme, gratiale eller lignende ydelser, fratræder sin stilling i et løbende regnskabsår, tilkommer der ham en i forhold til hans ansættelsestid i regnskabsåret afpasset andel af den ydelse, han ville have fået udbetalt, dersom han havde været ansat i virksomheden ved regnskabsårets afslutning eller på det tidspunkt, ydelserne i øvrigt udbetales.

Ved vurderingen heraf skal der bl.a. tages stilling til, om den aftalte bonus alene udgør en præmiering af medarbejderen for at forblive i sin stilling indtil bonusperiodens udløb, eller om den tillige udgør en vederlæggelse for udførelse af arbejde på samme måde som løn, jf. herved U.2012.1315 H og U.2017.2980 H.

Landsretten finder, at sagens udfald i det væsentlige vil bero på en konkret fortolkning af parternes aftale, herunder om den aftalte bonus alene udgør en præmiering af medarbejderen for at forblive i sin stilling indtil bonusperiodens udløb, eller om den tillige udgør en vederlæggelse for udførelse af arbejde på samme måde som løn.

Herefter og efter en samlet vurdering af sagen finder landsretten, at betingelserne for at henvise sagen til landsretten i 1. instans i medfør af retsplejelovens § 226, stk. 1, ikke er opfyldt.

Landsretten ophæver derfor byrettens kendelse og hjemviser sagen til behandling i byretten i 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 5, jf. stk. 1.”

Anbringender

Ledernes Hovedorganisation som mandatar for A har til støtte for anmodningen anført navnlig, at parternes uenighed og usikkerhed særligt vedrører forståelsen af Højesterets dom af 23. maj 2023 (UfR 2023.3826), herunder navnlig om konkurslovens vederlagsbegreb er sammenfaldende med funktionærlovens vederlagsbegreb, således at adgangen til at lade fastholdelsesbonus falde uden for funktionærlovens § 17 a udvides.

Det er for den konkrete aftalefortolkning afgørende, om og i hvilket omfang Unifeeders formål med at indføre bonussen kan begrunde en afvigelse af funktionærlovens § 17 a, jf. funktionærlovens § 21.

Problemstillingen har siden Højesterets dom af 23. maj 2023 været genstand for generel uenighed mellem arbejdsmarkedsrepræsentanter, og sager med lignende problemstillinger giver aktuelt anledning til langvarige drøftelser og/eller vanskelige forligsovervejelser for såvel medarbejdere som virksomheder i fratrædelsessituationer. Herudover anvender flere virksomheder fastholdelsesbonus som aflønningsform, hvorfor behovet for efterprøvelse af betingelserne for at bringe disse uden for funktionærlovens vederlagsbegreb er tiltagende aktuelt.

Der er tale om en problemstilling inden for et generelt og bredt retsområde, hvorfor Højesterets rolle som præjudikatsdomstol er særlig aktuel, jf. også UfR 2018.3439 H og UfR 2021.1055 H.

Dansk Industri som mandatar for Unifeeder A/S har anført navnlig, at forståelsen af blandt andet rækkevidden af UfR 2012.1315 H og UfR 2023.3826 H er af generel betydning for retsanvendelsen på området. Da sagens afgørelse må forventes at kunne bidrage til retsanvendelsen og retsudviklingen på området, og

da sagen er begrundet i uenighed om forståelsen af Højesterets hidtidige domme, bør sagen skulle afgøres af Højesteret.

Højesterets begrundelse og resultat

Højesteret tiltræder af de grunde, som er anført af landsretten, at sagen ikke skal henvises til landsretten som 1. instans, jf. retsplejelovens § 226, stk. 1.

Højesteret stadfæster derfor landsrettens kendelse.

THI BESTEMMES:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale kæreomkostninger for Højesteret til den anden part.